

ಬೇಸಬಾಲ್ ನಮ್ಮನ್ನು ಉಳಿಸಿತು.

ಲೇಖಕ: ಕೆನ ಮೋಚಿರುಕಿ, ಚಿತ್ರ: ಡಾಮ ಲೀ
ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಪ್ರಭಾಕರ ನಾನಾವಟಿ

ಮೊದಲ ಮಾತು

1942 ರಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕಾ ಜಪಾನದ ವಿರುದ್ಧ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಇಳಿದಾಗ ಅಮೇರಿಕ ಸೈನ್ಯದ ಆದೇಶದಂತೆ ಅಮೇರಿಕೆಯ ಪಶ್ಚಿಮದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಎಲ್ಲ ಜಪಾನಿ ಮೂಲವಂಶದವರನ್ನು ಅಮೇರಿಕೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಮರುಭೂಮಿಯಂತಹ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ಕ್ಯಾಂಪಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸಲಾಯಿತು. ಹಾಗು ಅವರನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟವರಂತೆ ನೋಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ?

ಅಮೇರಿಕಾ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಯಾವ ಜಪಾನಿ ನಾಗರಿಕರು ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಇದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಯಾರು ದೇಶದ್ರೋಹಿಗಳಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಡಿದು ತಂದವರೆಲ್ಲ ಅಮೇರಿಕೆಯ ನಾಗರಿಕರಾಗಿದ್ದು ಎರಡನೆ ಮಹಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅವರಿಂದ ಯಾವದೆ ರೀತಿಯ ಸಂಕಟಗಳು ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ.

1988 ರಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕೆ ಶಾಸನವು ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅವರೆಲ್ಲರ ಕ್ಷಮೆ ಕೋರಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ನನ್ನ ತಂದೆ ಕ್ಯಾಂಪದ ಹೊರಗಿನ
ಮರುಭೂಮಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅವರು
ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೇಸಬಾಲದ ಆಟಕ್ಕಾಗಿ
ಕ್ರೀಡಾಂಗಣ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದರು. ಕೈಗೆ
ಕೆಲಸವಿರದಿದ್ದರೆ ಹಾಳುಹರಟೆ ಕೂಡ ಬೇಜಾರು ತರಬಹುದು.
ನಾವಿಲ್ಲಿ ಸಮರ ಕ್ಯಾಂಪ ಇಲ್ಲವೆ ರಿಯೂರ್ಷವೆಂದು ಇರಲಿಕ್ಕೆ
ಬಂದಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕು ಬದಿಯಿಂದಲೂ ತಂತಿಯ ಬೇಲಿ
ಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಬಂದೂಕು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸೈನಿಕರು
ಕಾವಲಿಗಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಓಡಿ ಹೋದರೆ ಗುಂಡಿಕ್ಕೆ ಕೊಲ್ಲಲು
ಈ ಸೈನಿಕರು ಹಿಂಜರಿಯಲಾರರು. ಎತ್ತರದ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿದ
ಗೋಪುರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣೆಣ್ಣು ನಮ್ಮನ್ನು
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

“ಅಪ್ಪಾ, ನಮ್ಮನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಏಕೆ ತರಲಾಗಿದೆ?” ನಾವಿಬ್ಬರು
ಉಸುಕಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಾನು ಕೇಳಿದೆ.

“ಏಕೆಂದರೆ ಅಮೇರಿಕಾ ಜಪಾನದ ವಿರುದ್ಧ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ
ಇಳಿದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜಪಾನದ ಜನರ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ
ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬಂಧಿಸಿಡುವದು
ಮಹಾಪರಾಧ. ನಾವು ಜಪಾನಿಗಳಾಗಿದ್ದರೂ ಈ ದೇಶದ
ನಾಗರಿಕರಿದ್ದೇವೆ.” ಅವರು ನಡೆಯುತ್ತಲೆ ಕೋಲಿನಿಂದ
ಬೇಸಬಾಲಿನ ಆಟದ ಬಯಲಿಗಾಗಿ ಗುರುತು ಮಾಡಿದರು.

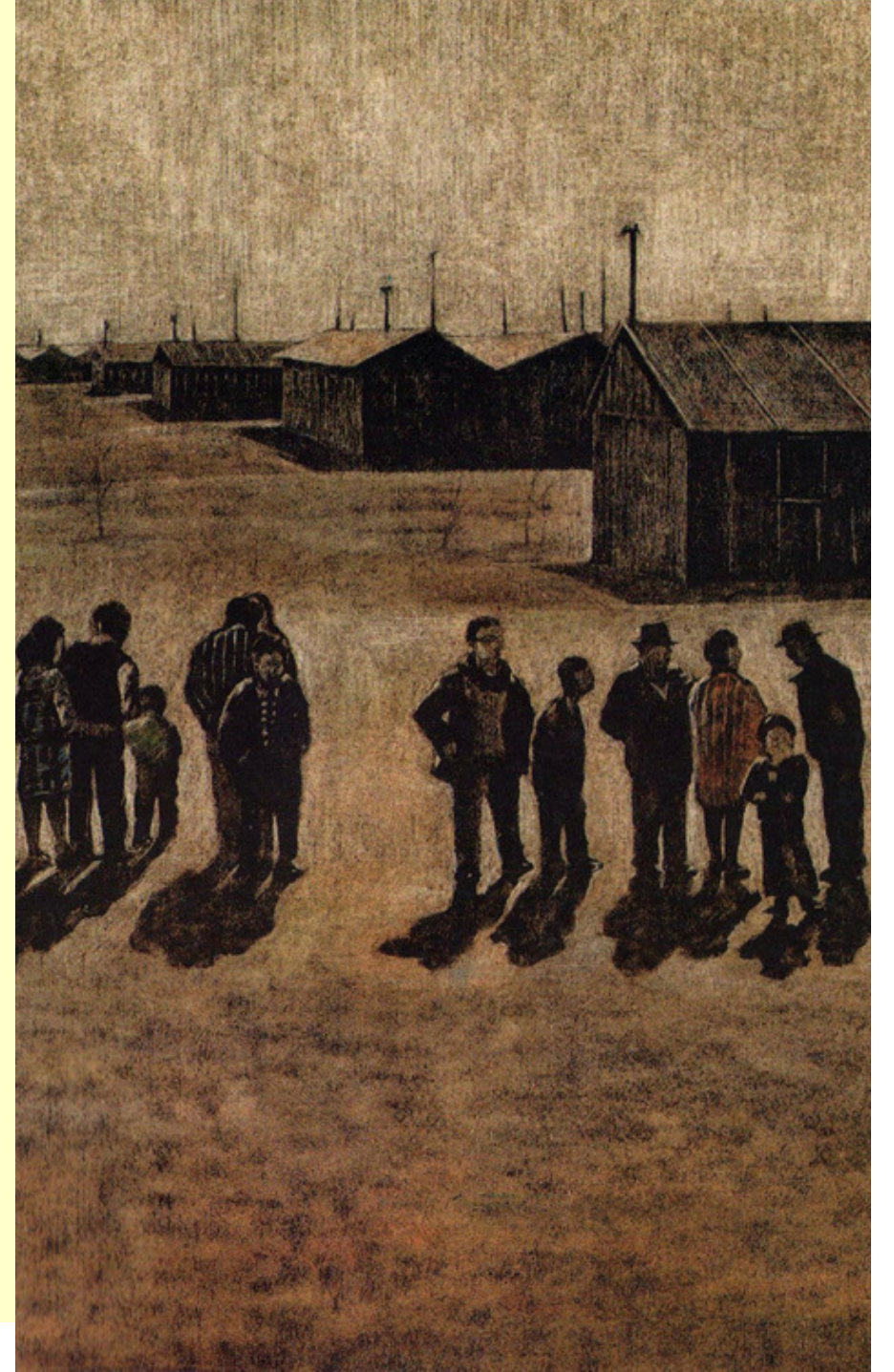

ಈ ಕ್ಯಾಂಪಿಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ನಾನು ಇನ್ನುಳಿದ ಹುಡುಗರಿಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕವನು ಹಾಗೂ ತೆಳ್ಳನೆಯವನಾಗಿದ್ದೆನು. ಆಟಕ್ಕಾಗಿ ಆರಿಸುವಾಗ ಕಪ್ತಾನರು ನನ್ನನ್ನು ಕೊನೆಯವನೆಂದೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಕೆಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಉಲ್ಬಣಗೊಂಡಿತು. ಗೆಳೆಯರೆಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ಹೀಯಾಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಜತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ರೇಡಿಯೊದ ಮೇಲೆ ಪರ್ಲ ಹಾರ್ಬರ್ ಪರ್ಲ ಹಾರ್ಬರ್ ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಸಲ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದೊಂದು ದಿನ ನನ್ನ ತಾಯಿ-ತಂದೆ ನನ್ನನ್ನು ಶಾಲೆಯಿಂದ ವಜಾ ಮಾಡಲು ಬಂದರು. ತಾಯಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಮನೆ ಖಾಲಿ ಮಾಡಲು ತಿಳಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ಒಗೆಯಲು ಹೇಳಲಾಗಿತ್ತು. ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನು ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ದೂರವಿರುವ ಒಂದು ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಕೆಲ ದಿನ ನಮ್ಮನ್ನು ಕುದುರೆ ಕಟ್ಟುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟರು. ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮೊದಲು ನಾವು ಅಲ್ಲಿ

ಕ್ಯಾಂಪದ ವಾತಾವರಣ ಮನೆ ಹಾಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಡಿ ದಿನ ಸಾಕಷ್ಟು ಸೆಕೆ ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಚಳಿ. ದಿನವೆಲ್ಲ ಸುಂಟರಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಎದುರಿನದೇನೂ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಉಸುಕೇ ಉಸುಕು. ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ನಾವು ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವಾಗ ಇಲ್ಲವೆ ಉಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಸುಂಟರಗಾಳಿ ನಮ್ಮ ಮೈಮೇಲೆ ಬಂದು ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಮೊದಲು ನಮಗೆ ಜಳಕ ಮಾಡಲು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಬಚ್ಚಲುಮನೆಗಳಿದ್ದವು. ಈಗ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲರಿಗಾಗಿ ಒಂದೇ ಸ್ನಾನಗೃಹವಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಜತೆ ಜಳಕ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಉಟ ಕೂಡ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿಯೇ.

ನನ್ನ ಹಿರಿಯಣ್ಣ, ಟೆಡಿ ತನ್ನ ಗೆಳೆಯರ ಜತೆ ಕುಳಿತು ಉಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ನಾವೆಲ್ಲರು ಉಳಿದವರ ಜತೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕದಾದ ಬರಾಕಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಅದಕ್ಕೆ ಗೋಡೆಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾರದೇ ಕೂಸು ಅಳುತ್ತಿದಾಗ ನಮ್ಮ ನಿದ್ರೆ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ ನನಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಮೊದಲಿದ್ದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಕೆಲಸವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ದಿನ ಜನರು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನಿಂತು ಇಲ್ಲವೆ ಕುಳಿತು ವೇಳೆ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ನನ್ನ ತಂದೆ ಟೆಡಿಗೇ ಒಂದು ಗ್ಲಾಸು ನೀರು ತರಲು ಹೇಳಿದರು. “ನೀವೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನಿ,” ಎಂದು ಅವನು ಮಾರುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು.

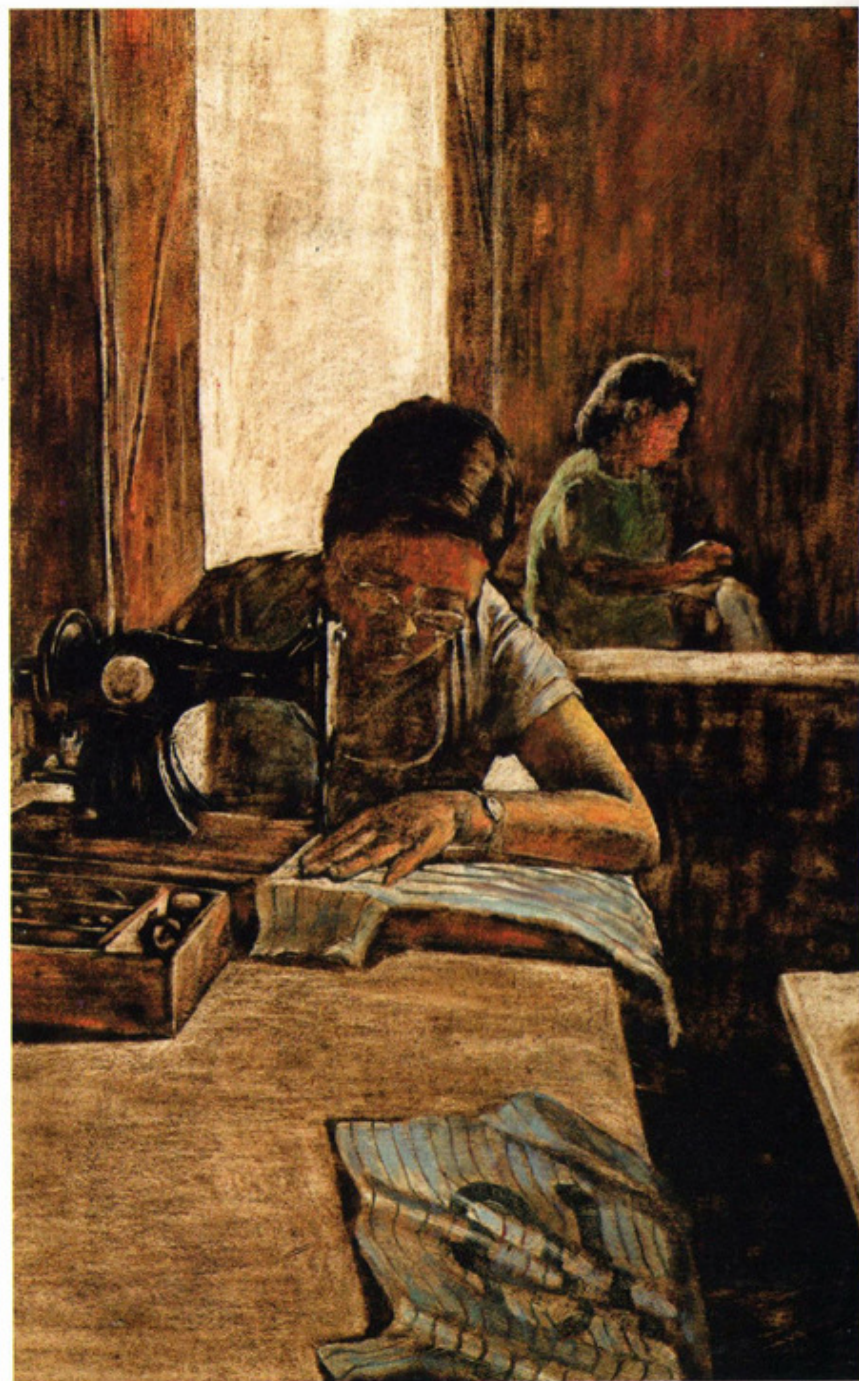
“ಏನಂದಿ?” ತಂದೆಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತ್ತು. ಕೆಲ ಹಿರಿಯರು “ತಂದೆಗೆ ಹೀಗೆ ಮಾರುತ್ತರ ಕೊಡಲು ನಾಚಿಕೆಯಾಗಲಿಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು ಭೀಮಾರಿ ಹಾಕಿದರು.

ಟೆಡಿ ಭುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕ್ರೇಟನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಕೆಡವಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಟೆಡಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವದನ್ನು ನಾನು ಮೊದಲು ಸಲ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೆನು.

ಈ ಪ್ರಸಂಗದ ನಂತರ ತಂದೆಗೆ ಬೇಸಬಾಲಿನ ಆಟದ ಬಯಲಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಎಷ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದರ ಅರಿವಾಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ನಾವು ಸಲಿಕೆ, ಗುದ್ದಲಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರಾಕಿನ ಎದುರಿಗಿರುವ ಬಯಲಲ್ಲಿಯ ಗಿಡ ಗಂಟಿಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತಿ ನೆಲ ಸಮಗೊಳಿಸಿದೆವು. ಟಾವರದಲ್ಲಿಯ ಸೈನಿಕರು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲ ಸಮಯದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಲ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಗು ಹಿರಿಯರು ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು.

ಬೇಸಬಾಲ ಆಡಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಯಾವ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಜನರೆಲ್ಲ ಜಾಣರು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ನಾಲೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಬಯಲಲ್ಲಿ ನೀರು ಬರುವಂತೆ ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸಿದರು. ನೀರಿನಿಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಧೂಳು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ನೆಲ ಗಟ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಆಟಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ರೀಡಾಂಗಣ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಬಯಲಿಗೆ ಸೀಮೆರೇಷ್ ಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಕಂಬಗಳನ್ನು ಉಗಿ ಸೀಮೆಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಿತಗೊಳಿಯಲಾಯಿತು. ಆಟಕ್ಕಾಗಿ ಬ್ಯಾಟು, ಚೆಂಡು ಗೋಲ್ಫ್‌ಬಾಲ್‌ಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಗೆಳೆಯರು ಇವುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಅರಿವೆ ಗಂಟಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ನಮಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಹಾಗು ಉಳಿದ ಮಹಿಳೆಯರು ತಿಳುವಾದ ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಯುನಿಫಾರ್ಮನ್ನು ಹೊಲೆದರು. ಅವು ನಿಜವಾದ ಯುನಿಫಾರ್ಮದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು.

ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಟವಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಅಭ್ಯಾಸ ಬೇಕು, ತಂದೆಯವರ ಸಲಹೆ. ನಮ್ಮ ಊರಲ್ಲಿಗಿಂತ ಇಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುವದು ಬಹು ಸುಲಭ. ಏಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ಸಂಗಡಿಗರು ನನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನವರು. ಅಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಎತ್ತರ ಹಾಗೂ ತೂಕದವರೇ. ನಾನು ಸಾಕಷ್ಟು ವೇಳೆ ಆಟದ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಟಾವರದ ಮೇಲಿನ ಸೈನಿಕ ನನ್ನ ಕಡೆ ಲಕ್ಷವಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ಉಳಿದ ಹುಡುಗರು ಈತನಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಇವನಿಗೆ ಆಟವಾಡಲು ಬರುವದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡುತ್ತದ್ದಾಗ ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಆಟದ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಆಟವಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಿಕ್ಕವರು, ದೊಡ್ಡವರು, ಹಿರಿಯರು, ತರುಣರು ಅಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಸೆಕಂಡ ಬೇಸ ಮೇಲೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಆಡಲು ಬಹು ಸುಲಭವಿದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಟೀಮಿನ ಗೆಳೆಯರು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಬ್ಯಾಟಿಂಗ್ ಮಾಡುವಾಗ ಎಲ್ಲ ಆಟಗಾರರು ನನ್ನನ್ನು ಮುತ್ತುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಹಿಂಬದಿಗೆ ಇದ್ದ ಆಟಗಾರರು ಹಾಗೂ ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರೆಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ಸುತ್ತುಗಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಆಟಗಾರರು “ಇಝಿ ಆವುಟ” ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಒಂದೇ ರನ್ನು ತೆಗೆದಿರಬಹುದು.

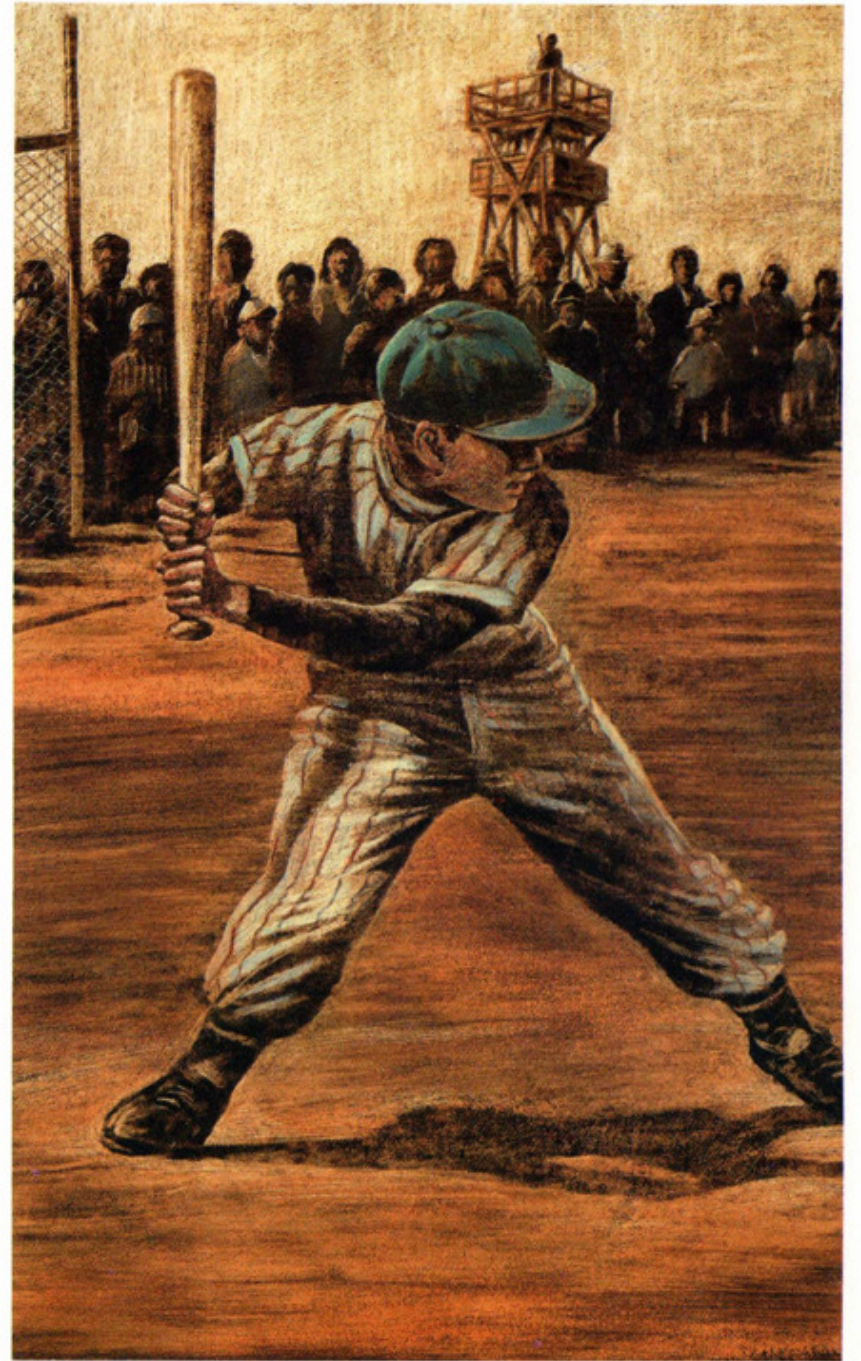
ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಾವು ಇಡೀ ವರುಷ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಮ್ಮ ಟೀಮಿನ ನಂಬರು ಕೊನೆಯಿಂದ ಎರಡನೆ ನಂಬರುಗಳಷ್ಟಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಎದುರಿನ ತಂಡದವರು ಈಗಾಗಲೇ ತಮ್ಮ ಎದುರಾಳಿಗಳನ್ನು 3 ವಿರುದ್ಧ 2 ಗೋಲಗಳಿಂದ ಸೋಲಿಸಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ತಂಡದ ಎರಡು ಆಟಗಾರರು ಈಗಾಗಲೇ ಔಟಾಗಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬ ಆಟಗಾರ ಸೆಕಂಡಬೇಸ ಮೇಲಿದ್ದ.

ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಟು ಇತ್ತು. ಎರಡು ಸಲ ಚೆಂಡನ್ನು ಎಸೆಯಲಾಗಿತ್ತು. ಎರಡೂ ಸಲ ಚೆಂಡು ಬ್ಯಾಟಿಗೆ ಹತ್ತಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸೆಕಂಡ ಬೇಸ ಮೇಲಿರುವ ಆಟಗಾರ “ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಬ್ಯಾಟನ್ನು ತಿರುಗಿಸು ಹಾಗು ನಿನ್ನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಯಾರಾದರೂ ಬರಲಿ,” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ಪ್ರೀಕ್ಷಕರೆಲ್ಲ “ಹೊಡಿ! ಜೋರಾಗಿ ಹೊಡಿ! ನಿನ್ನ ತಂಡ ಗೆಲ್ಲಲಿ!!” ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಫೌಲ ರೇಷೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಆ ಎತ್ತರದ
ಟಾವರು ನನಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಟಾವರದ ಮೇಲಿದ್ದ
ಸೈನಿಕ ಕೈಯೂರಿ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಅವನ
ಕನ್ನಡಕದ ಮೇಲೆ ಸೂರ್ಯ ಕಿರಣಗಳು
ಬಿದ್ದು ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಗಳು
ಕುಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದವು. ಆತ ನನ್ನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ನನಗೆ ಬೇಜಾರು. ನಾನು
ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಟನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದೆ. ಎರಡು
ಮೂರು ಸಲ ಹವೆಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿಸಿದೆ. ನನಗೆ ಏನೇ
ಆಗಲಿ, ಆದರೆ ಟಾವರಿನ ಹಿಂಬದಿಗೆ ನನ್ನ
ಚೆಂಡು ಹೋಗಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಜಿದ್ದಿಗೆ
ಬಿದ್ದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಉಸಿರೆಳೆದು ಸುಮ್ಮನಾಗಿ
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಿಚರನು ಚೆಂಡು
ಎಸೆದನು.

ನಾನು ಗುರಿ ಇಟ್ಟು ಬ್ಯಾಟಿನಿಂದ ಚೆಂಡನ್ನು ಹೊಡೆದೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಪ್ಪಳ ನಾನು ಎಂದಿಗೂ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮೀರಿ ಚೆಂಡು ಸಾಕಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಿತ್ತು. ಮರುಭೂಮಿಯ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಚೆಂಡು ಮುಗಿಲಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಓಡೋಡುತ್ತ ಫಸ್ಟ್ ಬೇಸಕ್ಕೆ ಬಂದೆ. ಚೆಂಡು ಎಡ ಬದಿಯ ಆಟಗಾರನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಔಟಾಗಬಹುದೆಂದೆನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಯಾವ ಪರಿವೆ ಇಲ್ಲದೆ ನಾನು ರಭಸದಿಂದ ಓಡುತ್ತಲಿದ್ದೆ. ಹೋಮ್ ಬೇಸಕ್ಕೆ ಯಾವಾಗ ಮುಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಏನಾಗುತ್ತಲಿದೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯುವ ಮುನ್ನವೇ ನನ್ನ ತಂಡದ ಗೆಳೆಯರು ನನ್ನನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ನಾನು ಟಾವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಸೈನಿಕ ನನ್ನನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸಿದ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆದರೆ ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳ ದಿನ ತಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಕ್ಯಾಂಪಿನಿಂದ ಮರಳಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದೆವು. ಅಲ್ಲಿಯ ಓಣಿಯಲ್ಲಿಯ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿಯ ಹುಡುಗರು ನನ್ನ ಜತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಯಾಪದಲ್ಲಿಯ ಸಂಗಡಿಗರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಚೆಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ಮನೆ ಹತ್ತಿರ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನನಗೆ ಒಬ್ಬಂಟಿಯಾಗಿಯೇ ಉಟ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬೇಸಬಾಲ ಆಟದ ಸೀಜನ್ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ನನ್ನ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಾನೇ ಕಡಿಮೆ ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದೆ. ಕ್ಯಾಂಪದಲ್ಲಿಯೆ ಆಟದಿಂದಾಗಿ ನಾನು ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ನಾನು ಬೇಸಬಾಲದ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಟಗಾರ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅವರೆಲ್ಲರು ನನ್ನನ್ನು “ಚಿಕ್ಕರಿ” ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಕರೆಯುವಾಗ ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮೊದಲನೇ ಇನ್ನಿಂಗ್‌ದಲ್ಲಿಯೇ ನಾನು ಈ ತಂಡದ ಸದಸ್ಯನೆಂದು ನನಗೆ ಅನ್ನಿಸತೊಡಗಿತು. ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೆ ಎಲ್ಲ ಹುಡುಗರು ನಗದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಬಸ್ಸಿನಿಂದ ಇಳಿದಾಗ ನನ್ನ ತಂಡ ಅಲ್ಲವೆ ಎದುರಾಳಿಯ ತಂಡ ಇಲ್ಲವೆ ಸುತ್ತಲಿನ ಜನಜಂಗುಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನನ್ನ ಹಾಗೆ ಯಾರೂ ಕಾಣಲು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ.

ಆಟದ ಬಯಲಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗಲೇ ನನ್ನ ಕೈಗಳು ನಡುಗತೊಡಗಿದವು. ಎಲ್ಲರು ನನ್ನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. “ನನ್ನಿಂದ ಏನಾದರೂ ತಪ್ಪಾಗಲಿ ಎಂಬ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಇರಬೇಕೋ ಏನೋ?” ಎಂದು ನನಗೆನ್ನಿಸತೊಡಗಿತು. ನನ್ನಿಂದ ತಪ್ಪಾದರೆ ಹೀಯಾಳಿಸಲು ಒಂದು ನೆವ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಕಾಣತೊಡಗಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗದ್ದಲದಿಂದ “ಜಪಾನಿ” ಎಂದು ಹೀಯಾಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಬಂತು. ಕ್ಯಾಂಪದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇಂತಹ ಕೂಗು ನಾನು ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವರು ನನ್ನನ್ನು ದೇಶಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸಿತು.

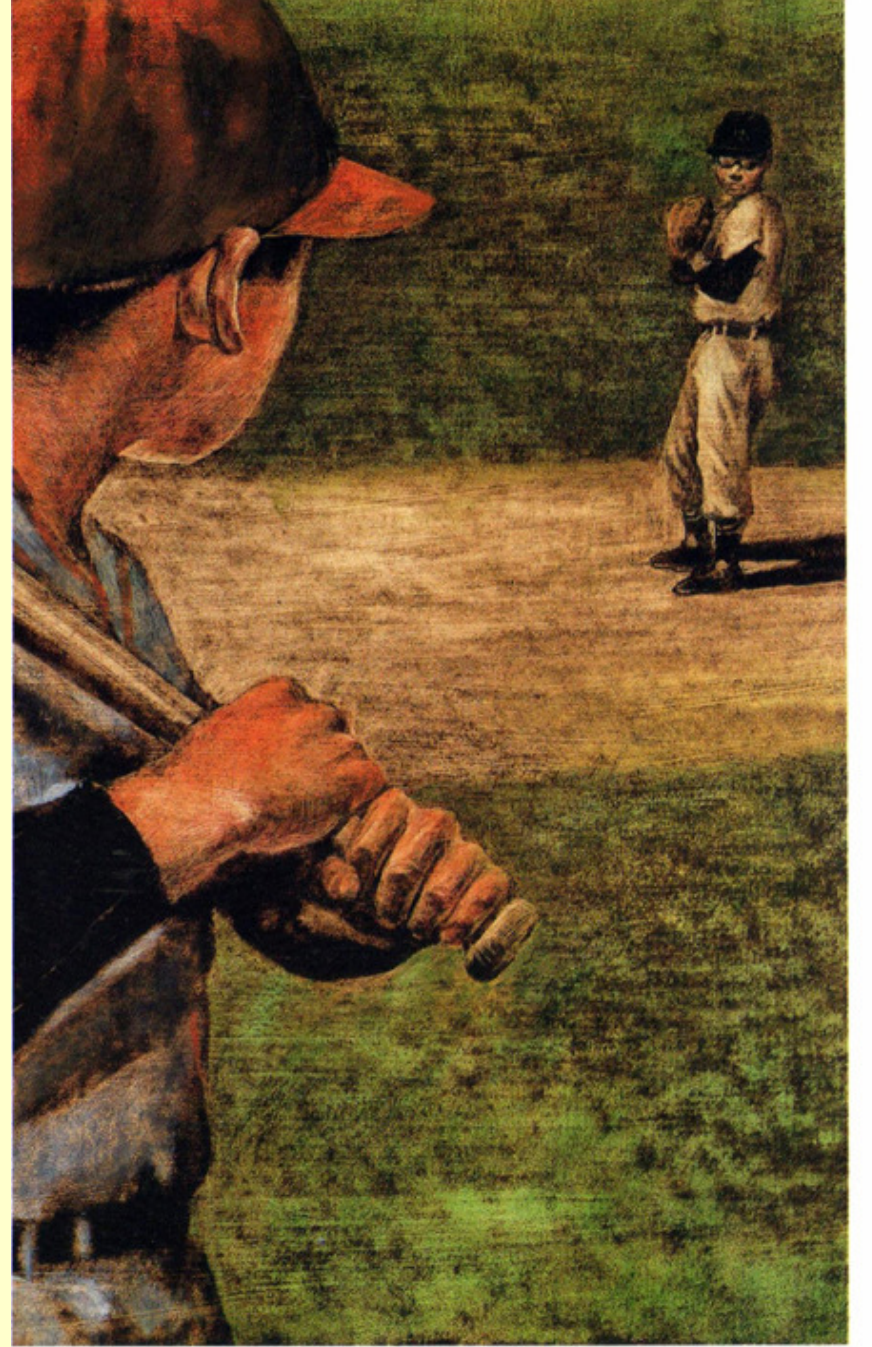
ನನ್ನ ತಂಡ ಬ್ಯಾಟಿಂಗ್‌ಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಬ್ಯಾಟ್ಸಮನ್ ಎಂದು ಕೂಡಲೆ ನನಗೆ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ನಾನು ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಮಾಡಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಮೈಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಿಲ್ಲ ಎಂದು ನೆವ ಹೇಳಿ ಈ ಅಪಮಾನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಬಹುದೇ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ತಂಡಕ್ಕೆ ಕಲಂಕ ಉಂಟಾಗಬಹುದಿತ್ತು. ಆ ಮೇಲೆ ಶಾಲೆಯ ಮಕ್ಕಳು ನನ್ನನ್ನು ಅಂಜುಬುರುಕನೆಂದು ಹೀಯಾಳಿಸಬಹುದು. ಈಗ ಕೂಡ “ಜಪಾನಿ” ಎಂದು ಮೂದಲಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ನನಗೀಗ ಬ್ಯಾಟಿಂಗ್‌ಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. “ಈ ಜಪಾನಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದವ!” ಗದ್ದಲದಲ್ಲಿಂದ ಒಂದು ಧ್ವನಿ ಕೇಳಬರುತ್ತಿತ್ತು. “ಬಯಲಿನಿಂದ ಹೊರಬೀಳು!” ಇನ್ನೊಂದು ಧ್ವನಿ. ಇದೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಕೇಳಿಸುವ ಹಾಗೆ ಒದರುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನೆರಡು ಸಲ ಬ್ಯಾಟನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಚೆಂಡು ತಾಕಲೇ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನಿಂದ ತಪ್ಪು ಆದಾಗ ಗದ್ದಲ ಜೋರುಜೋರಾಗಿ ಕಿರುಚುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರ ಉತ್ತೇಜಿಸುವ ಧ್ವನಿ ದಬ್ಬಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸಂಗಡಿಗರು “ಚಿಕ್ಕರಿ! ಹೊಡೆ! ರಭಸದಿಂದ ಹೊಡೆ!!” ಎಂದು ಚೀರುತ್ತಿದ್ದರು. “ರನ್ ಸಿಗುತ್ತದೆ! ಹೊಡೆ” ಎಂದು ಹುರಿದುಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದೆ ಇಟ್ಟು ದೀರ್ಘವಾದ ಉಸಿರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ.

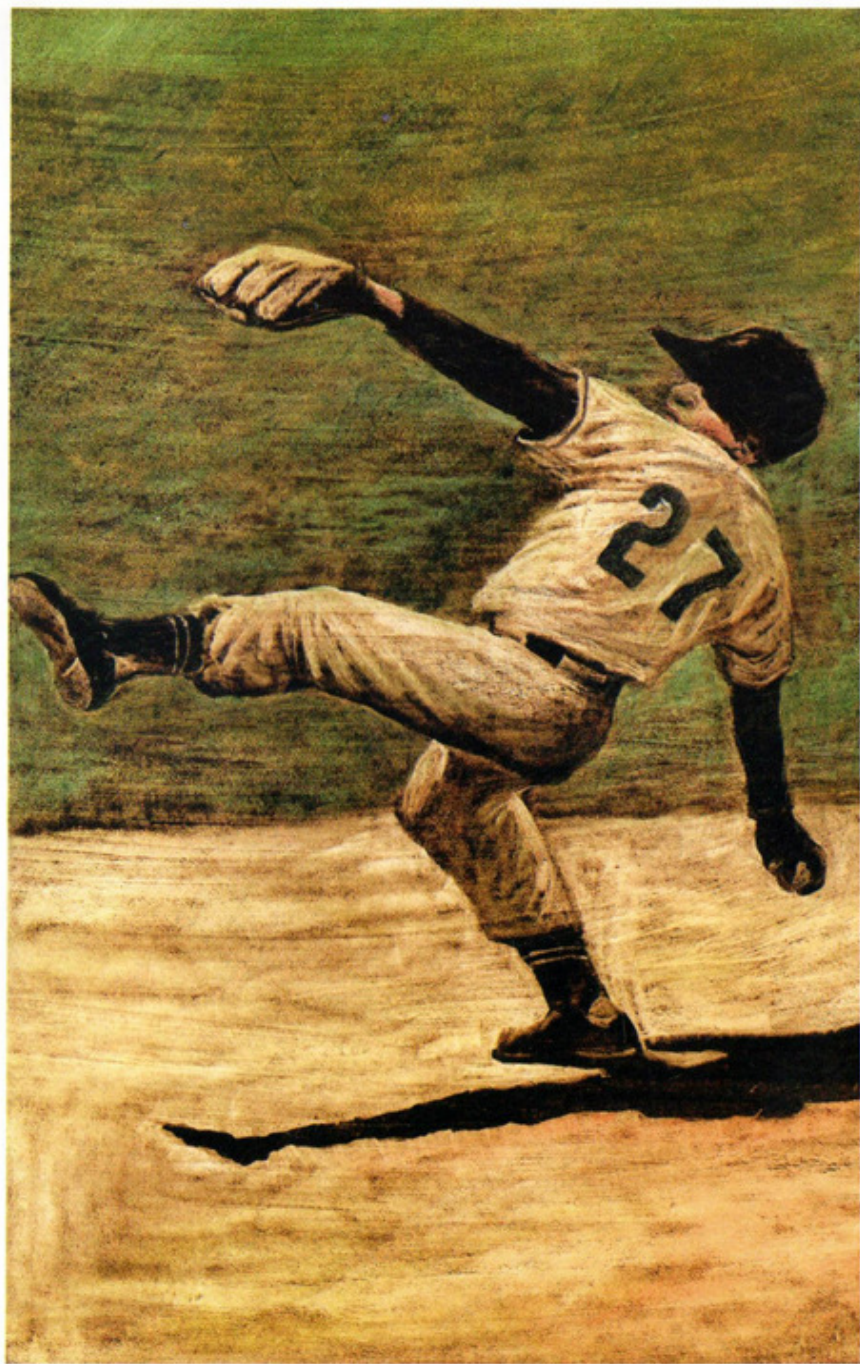

ನಾನು ಕ್ರೀಡದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗ ನನ್ನ ಲಕ್ಷವು
ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತ ಪಿಚರನೆಡೆ ಹೋಯಿತು. ಅವನ
ಕನ್ನಡಕದಿಂದ ಸೂರ್ಯಕಿರಣಗಳು ಮಿಂಚು
ಮಿಂಚುತ್ತ ಹೊರಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ನನಗೆ ಟಾವರ
ಮೇಲಿನ ಸೈನಿಕನ ನೆನಪಾಯಿತು.

ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಎದುರಾಳಿ
ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಾನು
ಬ್ಯಾಟಿಂಗಿಗೆ ಸಜ್ಜಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಕೈ ತಿರುಗಿಸುತ್ತ
ಪಿಚರನು ಚೆಂಡು ಎಸೆದನು.

ನಾನು ಪೂರ್ಣ ಕಸುವಿನಿಂದ ಚೆಂಡನ್ನು ಹೊಡೆದೆ.
ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಜೋರಾಗಿ ಹೊಡೆದ ಸಪ್ಪಳ ನನಗೆ
ಕೇಳಿಸಿತು. ಕೊರಳನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ನಾನು
ನೋಡತೊಡಗಿದೆ. ಆ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ ಕಾಣುವ ಚೆಂಡು
ಮುಗಿಲಿನಲ್ಲಿಯ ಬಿಳೇ ಮೋಡಗಳನ್ನು ಸೀಳಿ
ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಚೆಂಡು ಬೌಂಡರಿ ದಾಟಿ
ಬೀಳಬಹುದೆಂದಿನ್ನಿಸಿತು.

ಕೆನ ಮುಚಿರುಕಿ

ಇವರು ಲೇಖಕ, ವಾರ್ತಾಹರ ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ನಟ ಎಂದು ಹೆಸರು
ಗಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡನೇ ಮಹಾಯುದ್ಧದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇವಗ ಜಪಾನಿ
ತಾಯಿ ತಂದೆಯರನ್ನು ಆಯಡೋಹಾದ ಮಿನಿಡೋಕಾ ಕ್ಯಾಂಪಕ್ಕೆ
ಕಳುಹಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಇವರು ಸಿಎಟಲದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಡೋಮ ಲೀ

ಇವರ ಹುಟ್ಟು ಹಾಗು ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ದಿನಗಳು ದಕ್ಷಿಣ ಕೋರಿಯದ
ಸೆವೋಲದಲ್ಲಿ ಕಳೆದವು. ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ನಗರದ ವಿಜ್ಞಾನಲ ಆರ್ಟ್ಸ್
ಸ್ಕೂಲದಿಂದ ಮಾಸ್ಟರ್ಸ್ ಡಿಗ್ರಿಯನ್ನು ಇವರು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ
ನ್ಯೂಜರ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

Printed in Hong Kong

LEE & LOW BOOKS Inc.
95 Madison Avenue
New York, NY 10016